

2.6.3 Medierne og politisk kommunikation i USA

Et område, som i disse år bidrager betydeligt til mange amerikanske vælgers frustrationer og mistillid til det politiske system, og som kan være en yderligere forklaring på udviklingen i polariseringen og amerikanernes *negative partisanship*, handler om medierne. En hel del republikanske vælgere er mistroiske over for de fleste landsdækkende såkaldte *mainstream*-medier, bortset fra den konservative kabelkanal Fox News. Demokraterne har flere medier, de stoler på, men til gengæld er deres tillid til Fox News helt i bund. Denne polarisering i amerikanernes medievalg og syn på medierne (og tiltro til dem) er blevet kraftigt forstærket over årene, og kun få medier får bare nogenlunde karakterer fra flere sider.

De mest sete på tv-siden er de tre gamle broadcast-tv-kanaler ABC, CBS og NBC (det vil sige tv, man ikke skal betale for, modsat kabel, der kræver et abonnement). De ses af omkring en tredjedel af såvel demokrater som republikanere og uafhængige vælgere.²¹

Som det fremgår af figur 2.36, har demokrater og republikanere meget forskellige opfattelser af, hvilke medier man kan stole på, og ikke overraskende mener begge partiers vælgere, at de mediekanaler, som de foretrækker, også er dem, de har mest tillid til. Det er derfor ikke overdrevet at sige, at en stigende del af amerikanerne til en vis grad lever i "alternative virkeligheder" eller forskellige universer, eftersom forskellene i, hvordan borgerne opfatter virkeligheden og fortolker den, aldrig har afvejet mere, end det gør i dag, og det diskuteres meget ofte, hvordan selv fa-

milier og venner er blevet splittet efter Trump-æraen på en måde, så det kan være svært overhovedet at tale sammen. Eksempelvis viser tal fra en YouGov-måling tilbage fra september 2020, at ca. 38 procent af både demokratiske og republikanske vælgere ville være noget eller meget sure, hvis deres barn giftede sig med en partner, som støtter det modsatte parti.

I valgkampen i 2024 har Trump fortsat angrebene på medierne, angreb, som allerede startede tilbage i 2016, der stort set alle har fået øgenavne som *Fake News* eller *The Lying Media*, ligesom journalister rutinemæssigt kaldes for "statsfjender" (*Enemy of the State*). Budskabet forstærkes af hans støtter og kører 24/7 på de sociale medier. Der er således ingen tvivl om, at kløften i den offentlige samtale gennem medierne er blevet forstærket og fortsat forstærkes af de ekkokamre, der går for at være amerikanernes mest sete, læste og lyttede til på tv, papiraviser og magasiner (net) samt radio og i højere og højere grad sociale medier som Facebook, TikTok, Instagram, X, YouTube og Trumps eget sociale medie Truth Social.

De store broadcast-kanaler CBS, ABC og NBC samt kabel-tv-stationer CNN og MSNBC kappes om centrum-venstre-vælgernes gunst, mens Fox TV i aftentimerne er helt domineret af de såkaldte "opinion hosts" med en klar konservativ og højreorienteret vægning (studieværter, der ikke prætenderer at bedrive egentlig journalistik, men i stedet serverer stærkt holdningsbåret reportage og kommentarer samt indbudte gæster, der stort set altid er enige med værterne). Det er ikke tv-dækning, som vi kender det i Danmark.

Når det er sagt, er amerikanernes brug af tv og forbrug af nyheder faldende – især blandt de yngste amerikanere, der enten er helt uinteresserede i politik eller nyheder

og hellere ser film, reality shows eller sport. Under 10 procent af amerikanerne følger jævnligt med i, hvad der sker i Kongressen eller i Washington D.C. – især er de yngste amerikanere uinteresserede, mens de lidt ældre bedre kan lide lokale nyhedsmedier end de nationale. De aviser, som danske medier ofte citerer, som f.eks. New York Times, Washington Post, LA Times eller Wall Street Journal, læses sjældent uden for de største byer i USA.

I 2024 har især CNN dog forsøgt at moderere tonen og bevæge sig mere ind mod midten. Kanalen har tilknyttet flere kommentatorer fra den borgerlige/republikanske side, men man kan stadig høre kritik, især på den venstreorienterede kabelkanal MSNBC, der benævner Fox News "Trump TV" eller "Trump Network", mens Fox News' aftenværter i 2016 kaldte CNN for "Clinton News Network", og hvor *opinion hosts* (meningsbårne værter med en politisk holdning) som Sean Hannity eller Laura Ingraham med et ekko af Trump kalder New York Times for "The Lying New York Times". Dette ville svare til, at TV 2 kaldte DR for „Frederikssens TV og Radio“, eller hvis DR kaldte Politiken for „Løgneravisen Politiken“ – en retorik, der er utænkelig i Danmark.

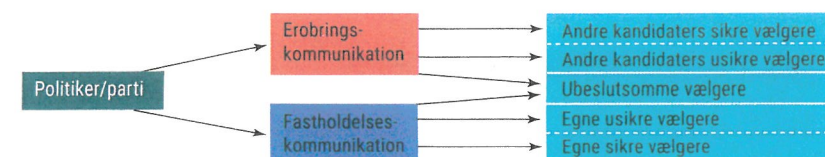
Og hvis man synes, at *the mainstream media*, eller, som de kaldes i USA, *fringe blogsites* og platforme som Telegram eller Rumble, der ofte får tildelt prædikatet "the lame stream media", er blevet højtråbende,

skal man blot kaste et blik på sociale medier, hvor især X, TikTok, Truth Social og YouTube er blevet et "hellscape" af syden-de arrigskab. Dialog er fraværende, mens "partisan screaming" er dagens ret, og vilde konspirationsteorier flourer i ét væk.

Den mest udbredte konspirationsteori, der for alvor tog fat under coronakrisen tilbage i 2020, men som så småt voksede frem allerede fra starten af Trumps præsidentskab fra 2016-20, er antagelsen af eksistensen af en såkaldt "Deep State". The Deep State er en antagelse, der findes på den yderste højrefløj (og ofte også på den yderste venstrefløj) om, at der findes et skjult og hemmeligt broderskab bestående af især højtstående embedsmænd i centraladministrationen i Washington, D.C., fra sikkerheds- og efterretningsverdenen, udenrigsministeriet, justitsministeriet, Forbundspolitiet (FBI) og dele af Pentagon. Af og til er The Deep State forbundet med kredse i Silicon Valley og dele af tech-industrien og andre dele af amerikansk erhvervsliv, som konservative kræfter ser som alt for "woke" og som medvirkende til at underminere både den traditionelle kernefamilie og (især) de amerikanske kristne idealer og værdier.

Under coronakrisen i 2020 måtte for eksempel Bill Gates stå for skud som hovedmistænkt, fordi han ifølge konspirationen „holder med Kina“ og vil profitere af en kommende coronavirusvaccine, ligesom en af USA's førende sundhedseksperter,

Figur 2.37 Fastholdelses- og erobringsskommunikation

Kilde: Orla Vigso i Finn Rasmussen: *Massemedier og politisk kommunikation*, Forlaget Columbus 2007, s. 62.

²¹ Man kan se tal og dykke ned i mere her: <https://www.pewresearch.org/journalism/2020/01/24/americans-are-divided-by-party-in-the-sources-they-turn-to-for-political-news/>

den nu pensionerede leder af *Centers for Disease Control and Prevention*, Anthony Fauci, også kom med på listen over *deep state actors*. I en høring i Kongressen i juni 2024 fortalte Fauci med tårer i øjnene om, hvordan den kampagne ikke bare havde påvirket ham, men også hans hustru og døtre, der måtte gå midlertidigt i skjul og have politibeskyttelse. Det samme skete for adskillige valgtillordnede og stemmetællere ved præsidentvalget i november 2020, der af Trump & co. blev – uretmæssigt og i strid med sandheden – hængt ud med navn og også ofte adresse for at have svindlet med valgresultatet til fordel for Joe Biden. Denne ”Deep State”-teori har til formål at overbevise amerikanerne om, at specielt Demokraterne og andre dele af eliten i USA vil forhindre, at Trump kan blive genvalgt i 2024. Her bruges også de mange retssager mod Trump som konkrete eksempler på, hvordan ”the deep state” fører en heksejagt på Trump for at umuliggøre hans tilstedeværelse i amerikansk politik.

Det eneste, man kan slutte af denne polarisering af mediebilledet og af den tiltagende mistro og *dislike* (negative partisanship, se forrige afsnit) af dem, der ikke er

enige med en selv, og som dyrkes intenst af begge de to store politiske partier, er, at det kun synes at bidrage til en forværring, hvilket også er en af Kleins centrale pointer i polariseringens logik (se figur 2.33).

Det polariserede mediebillede ændrer dog ikke på, at både Trump og og vicepræsident Kamala Harris begge er nødt til at være skarpe i deres kommunikation til de amerikanske vælgere. Som tidligere omtalt satser Trump i sin politiske kommunikation i meget høj grad på sin egen vælgbase, kernevælgerne, hvorfor han benytter sig af en såkaldt *fastholdelseskommunikation*. Blandt Trumps rådgivere er der nogle, som gerne så den tidligere præsident række hen over midten og forsøge at tale til eksempelvis borgerlige kvinder i forstæderne, som i stigende grad er vrede over indskrænkningen i mulighederne for at få en abort, men Trump synes i sommer 2024 fortsat at foretrække – som han også gjorde i 2016 og 2020 – at appellere til egen fanbase og satse på, at vrede og kaos vil afholde mange fra at stemme.

Trump valgte vicepræsidentkandidat, senator J. D. Vance, er også en mand, der forstærker appellen til Trumps ”kernevæl-

gere” i den hvide, dårligst uddannede del af arbejderklassen, og til en vis grad frastøder de uafhængige vælgere – især kvinder i forstæderne. Her ligger også grunden til de mange angreb på valgsystemet. Trump har eksplicit anført, at han kun vil bakke op om valgresultatet, hvis han vinder i 2024. Adspurgt har han svaret – noget tvetydigt – at han ikke selv vil opfordre til vold, men at han ”ikke kan garantere, hvad vrede vælgere vil gøre, når de ikke vil finde sig i udfaldet”.

Man skal her nok være påpasselig med at konkludere, at en sådan kommunikation straks vil føre til direkte voldelige optøjer i USA, såfremt Trump ikke bliver valgt i november 2024, men flere målinger peger på, at der synes at være sket noget med amerikanernes voldsparathed i forhold til at kæmpe for en politisk sag. Se figur 2.38.

Demokraterne og den afgående præsident Joe Biden har som nævnt også anlagt en negativ kommunikationsstrategi med fokus på at angribe Trump som person. Dette vil forsætte, og de fleste forventer, at Kamala Harris vil bruge sin baggrund som delstatsanklager i Californien til at svække Trumps kandidatur ved konstant at påpege, at han er en dømt forbryder i en amerikansk retssal. Harris vil dog også arbejde stenhårdt for at overbevise (erobre) så mange kvinder som muligt til at stemme på hende, og her vil hendes fokus være på kvinders ret til abort og til at bestemme over deres egen krop. Det er nemlig en politisk mærkesag, hvor Harris står stærkt blandt de amerikanske vælgere.

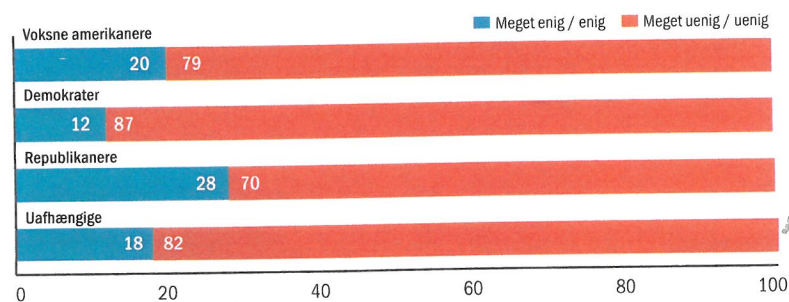
Harris og Demokraterne vil dog modsat Trump og Republikanerne være nødt til at favne bredere i deres politiske kommunikation, så de kan overbevise nogle af de vælgere, som tidligere har stemt på Trump, men som nu er blevet trætte af ham, og

som f.eks. stemte på Nikki Haley under det republikanske primærvalg. Det drejer sig om ca. 15 procent af de konservative vælgere. Det kalder man for *erobringskommunikation*, og det betyder, at politikeren forsøger at indfange (*catch-all*) flere vælgeregrupper, for eksempel både marginal- og kernevælgerne.

Men hvordan ser en typisk republikansk og demokratisk vælger egentlig ud? Det kan vi finde ud af ved at undersøge vælgerne ud fra en række såkaldte socio-demografiske faktorer, som er en række faktorer som alder, køn, race, uddannelsesniveau, geografi osv.

Ja, man fristes helt til at sige ”*It’s the demographics, stupid*”, som er det centrale at forstå i forhold til de kraftige forandringsvinde, der i disse år blæser i amerikansk politik – hvilket er en omskrivning af et kendt slogan i amerikansk politik tilbage fra 1990’erne,²² for demografien ændrer sig som tidligere nævnt hurtigt i USA i disse år. Befolkningsgrupper som latinoer og asiater vil fordobles i antal frem mod 2060, hvilket ser ud til at betyde, at den traditionelle hvide majoritetsgruppe om 40-50 år ikke længere vil være den største i USA. I stedet vil flertallet udgøres af især latinoer, asiater, afrikansk-amerikanere og såkaldte *mixed-race*-grupper. Disse befolkningsgrupper udgør allerede nu flertal i visse delstater og store mindretal i andre. I Texas i 2024 udgør befolkningsgrupperne latinoer, afrikansk-amerikanere og asiater flertallet.

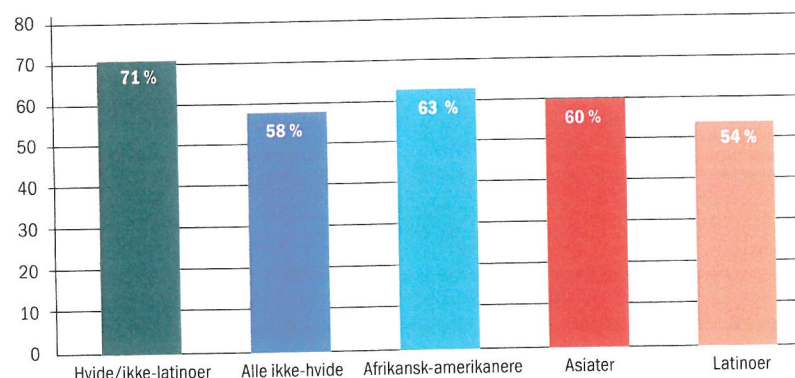
Figur 2.38 Amerikanernes syn på brugen af vold til at løse politiske uoverensstemmelser

Note: I figuren fremgår det, at kategorierne meget enig og enig er lagt sammen til én, og kategorierne meget uenig og uenig ligeledes er lagt sammen til én. Kilde: PBS Newshour, måling foretaget 25-26 marts 2024, af Laura Santhanam.

²² James Carville blev i 1992 spurgt om begrundelsen for sin chef, Bill Clintons valgsejr, hvortil han svarede: ”It’s the economy, stupid!” Udsagnet gik verden rundt og er blevet set som en tommelfingerregel til forklaring af ikke blot amerikanske valg, men generelt: Hvis økonomien går godt, bliver en præsident som regel genvalgt.

Figur 2.39 Valgdeltagelse, forskellige befolkningsgrupper (racer), præsidentvalget 2020

Kilde: www.census.gov

2.7 Hvilke vælgertyper kan vi identificere i amerikansk politik, og hvad har betydning for vælgerne?

Som vi var inde på tidligere i kapitlet, så har vi altså blå og røde delstater og svingstater, som ofte får farven lilla, fordi den farve er en blanding af de to partiers farver (*purple states*). Men hvorfor ser delstaterne politisk sådan ud? Det må selvsagt skyldes de borgere, der bebor dem. Så hvis der er sikre republikanske og sikre demokratiske stater, må der også findes "sikre" vælgere i begge partier. Det gør der naturligvis også, og disse sikre vælgere kaldes for "kernevælgere" – et begreb, der også kendes fra dansk politik.

Kernevælgere er trofaste og loyale vælgere, som ikke flytter deres stemme fra valg til valg. De fleste af disse kernevælgere er desuden registrerede som tilhængere af det parti, de støtter. De vælgere, der derimod kan flyttes eller ofte skifter parti, kaldes "marginalvælgere" eller *svingvælgere* (*swing voters*). Det kalder vi dem, fordi de

svinger i forskellig retning med hensyn til, hvor de stemmer.

Både kernevælgere og *svingvælgere* kan være såkaldte *issue-voters*. Er man *issue-vælger*, stemmer man på en kandidat eller et politisk parti, som har de samme eller ligger tæt på de samme holdninger til et emne (*issue*), som vælgeren selv har, og som vælgeren mener er helt afgørende at gøre noget ved. På dansk taler man også om enkeltsagspolitik. I USA vil andelen af marginalvælgere være højest blandt de vælgere, som har registreret sig selv som "uafhængige" – en gruppe, som er i vækst og nu udgør over en tredjedel af vælgerskaren i USA. Her skal vi dog lægge mærke til, at nok er gruppen af vælgere, som opfatter sig selv som uafhængige (*independent*), i vækst, men langt de fleste af de uafhængige hælder alligevel mest til enten at stemme demokratisk eller republikansk.

Figur 2.40 Typiske træk ved republikanske og demokratiske kernevælgere

	Den republikanske kernevælger	Den demokratiske kernevælger
		
Køn	52 % af alle mænd stemte republikansk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020. Af denne gruppe stemte 59,5 % af hvide mænd på Trump.	54,5 % af alle kvinder stemte demokratisk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020. Af denne gruppe stemte 95 % af afrikansk-amerikanske kvinder på Biden.
Race/etnicitet	55,5 % af alle hvide stemte republikansk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020.	Ca. 91 % alle afrikansk-amerikanere stemte demokratisk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020.
Alder	Ca. 52,5 % af alle over 65 år stemte republikansk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020.	Ca. 58,5 % af alle i aldersgruppen 18-29 år stemte demokratisk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020.
Uddannelse	Ca. 53,5 % af alle med en gymnasial uddannelse eller mindre stemte republikansk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020.	Ca. 59 % af alle med en universitetsuddannelse eller mere stemte demokratisk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020.
Bopæl	61,5 % af alle, der boede i et landdistrikt, stemte republikansk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020.	Ca. 68 % af alle, der boede i en større by, stemte demokratisk ved præsidentvalgene i 2016 og 2020.

Kilde: Ruth Igielnik, Scott Keeter & Hanna Hartig: *Behind Biden's 2020 victory*. 30.6.21 www.pewresearch.org

2.7.1 Hvem stemmer demokratisk og republikansk?

Der er også forandringer i de forskellige vælgergruppers deltagelse ved valg. For blot 10-15 år siden stemte gruppen af afrikansk-amerikanere i langt mindre grad end hvide, men i 2020erne nærmer stemmeprocenten for disse grupper sig det samme. Det er fortsat sådan, at gruppen af hvide i højere grad kommer ud og stemmer, blandt andet til præsidentvalget, end det er tilfældet for de øvrige befolkningsgrupper, men i takt med de fremtidige ændringer i befolkningssammensætningen vil dette også ændre sig, hvis ikke i andel så i hvert fald i antal. Se figur 2.39.

Ser vi på den hvide befolkningsgruppe, er dens betydning ved politiske valg i USA

derfor på længere sigt svindende, hvilket skaber bekymring og utilfredshed i denne gruppe, hvoraf mange stemmer republikansk. At det er sådan, hænger sammen med, at Republikanernes typiske kernevælgere groft sagt er mænd, ældre, "mere hvide" og ofte kortere uddannet samt dominerende (bosiddende) i landdistrikter.

Demokraternes typiske kernevælgere tenderer derimod, groft sagt, mod at være farvede (både afrikansk-amerikanere asiater og latinoer stemmer i højere grad demokratisk end republikansk), yngre (specielt førstegangsvælgere), universitetsuddannede samt en større andel af kvinder især enlige koncentreret i byerne og forstæderne til disse.

Religion spiller naturligvis også en rolle i politik i Guds eget land: Jøder stemmer i langt højere grad demokratisk, mens evangelikalske kristne stort set alle stemmer på Republikanerne. Ved valgene i 2016 og 2020 har det ikke spillet ind, at Donald Trump ikke just lever op til kristen livsførelse, og det ser det heller ikke ud til at gøre ved valget her i 2024. Det tungtvejende argument for støtten til Trump er, at han i dag er abortmodstander, hvilket ofte er *"the tipping point"* for mange i den vælgergruppe. Forskellige trosretninger inden for gruppen af protestanter og katolikker varierer i deres partivalg, men med en overvægt til de konservative Republikanere.

Der er også en tydelig regional forskel: Vælgere fra sydstatene er mere konservative og derfor tilhængere af Det Republikanske Parti, mens de nordøstlige stater hælder mere mod Demokraterne. Geografi er dog næppe i sig selv en politisk determinant; det skyldes snarere, at de sociale klasser og arbejdsmarkedsstrukturen er uens fordelt på delstaterne. Som tidligere nævnt klumper de demokratiske vælgere sig ofte sammen i byerne og disses nærmeste forstæder samt langs kysterne, hvor politik er kædet sammen med en bestemt livsstil.

Denne livsstil kan karikeret beskrives som i dette citat, der er hentet fra den politiske journalist Ezra Kleins bog *"Why We're Polarized"* fra 2020. Her beskrives Demokraterne med en republikansk vælgers ord som et *"tax-hiking, government-expanding, latte-drinking, sushi-eating, Volvo-driving, New York Times-reading, body-piercing, Hollywood-loving freak show"*.

Heroverfor står den republikanske vælger, der ofte og lige så karikeret ses som krigeren i en anden kulturkamp, hvor alle kender deres plads – inklusive kvinderne som garant for familiens opretholdelse

(trods muligt lønarbejde) og den hvide, våbenføre mand øverst i samfundspyramiden. Denne vælger er fortalere for et Amerika, hvor der er home fried chicken i ovnen, hvor forestillingen om trad wives (et fænomen, der dyrkes på sociale medier med kagebagende hjemmegående husmødre i nystrøgne forklæder, som hjemmeskoler deres børn) er populært, og den lokale kirke er det sted, hvor børnene kan få pandekager i menighedshuset søndag morgen, mens de voksne lytter til præsten; et Amerika, hvor et ægteskab er en kristen forening mellem mand og kvinde, og hvor det at være homoseksuel følgelig må rubriceres som en skamfuld afvigelse. Et Amerika, hvor begrebet LGBTQ+ lyder som noget fra en anden galakse, og hvor især den stigende debat i USA om transkønnedes rettigheder fører til raseri og fornægtelse af, at noget sådant overhovedet findes.

I en række republikanske stater har man således i de senere år forbudt anvendelsen af f.eks. *puberty blockers* og sørget for, at forældre til transkønnede børn ingen hjælp eller rådgivning kan få. Der er også mange skoler i de samme konservative stater, hvor det er forbudt for lærerne at tiltale eleverne med andet end deres biologiske køn eller pronomen. I staten Florida har den populære republikanske guvernør, Ron de Santis, fået indført en ny lov om, hvad der må undervises om i de mindste klasser (op til starten af 4. klasse), og således må andre seksualiteter end den heteroseksuelle ikke omtales – af den grund har loven fået et tilnavn i befolkningen, nemlig *"don't say gay"*. Også flere bøger er blevet forbudt i en række amerikanske delstater, herunder Florida, med begrundelser om, at de er problematiske (biased) i forhold til spørgsmål om race, racisme, køn og seksualitet. Om-

vendt er de mest "blå stater" (altså demokratiske) trukket i den modsatte retning.

Men herudover står økonomi altid helt centralt i amerikansk politik. Arbejdsløshedstal og inflation – altså den enkelte vælger og dennes families hverdagsøkonomi – er således også de afgørende faktorer i forbindelse med præsidentvalget i 2024. I den kontekst spiller adgangen til sundhedsydelser og uddannelse også en helt central rolle og er mere central, end vi kender det i dansk politik, hvor vi har et universelt system, dvs. rettigheder i adgangen til sundhed og uddannelse, som gælder for alle.

I valgkampen i 2024 tæller immigrations/udlændingepolitik og situationen ved grænsen dog også for mange vælgere – for republikanerne er emnet nr. 2 på prioritetslisten med 76 procent over for 84 procent, der har økonomien som nr. 1. Immigration er med 39 procent hos de demokratiske vælgere rangeret på en 7. plads. Vigtigere emner for demokraterne er derimod "penges indflydelse på politik", sundhed og uddannelse, som kommer ind på 2., 3. og 4. pladsen efter økonomien, der også for de demokratiske vælgere ligger i top.

Værdipolitiske emner som abort, race, våbenadgang, køn og kriminalitet (især dødsstraf og strengere straffe) er også ofte varme emner i den amerikanske præsidentvalgkamp, men fordi vælgernes interesser spænder vidt, og fordi der kun er de to store partier at vælge imellem, har både Det Demokratiske og Det Republikanske Parti på en række emner tidligere været nødt til i en vis udstrækning også at agere som såkaldte *catch-all-partier*, der har skullet kunne motivere mere end blot deres base af kernevælgere.

For at vinde præsidentvalget har partierne i forlængelse af den antagelse traditionelt gået ud fra, at de også har skullet

kunne appellere til de uafhængige marginalvælgere, hvilket, indtil Trump vandt i 2016, har gjort begge partier tilbøjelige til at "cykle" ind mod midten i valgets slutfase for at kunne favne så mange forskellige vælgergrupper som overhovedet muligt. Bemærk dog, at det er denne midtsøgende antagelse, som Trump og hans støtter afmonterede tilbage i 2016 (en strategi, han bestemt heller ikke fulgte i 2020 eller gør det ved valget i 2024), og at det også netop er denne grundregel i amerikansk politik, som Rachel Bitecofers teori om "negative voting" (at få sin egen vælgerbase ud at stemme), som vi var inde på i afsnit 2.6.2, peger på er blevet afgørende.

Det fører til, at man kan se, at mange vælgers politiske holdninger, i takt med at polariseringen vokser i USA, i højere og højere grad også „matcher“ vælgerens livsstil: "Du er veganer og støtter homoe ægteskaber og transbørn – så er du nok demokrat" eller "Du har et våben, ser Fox News og spiser oksebøffer – så er du nok republikaner".

Når vi ser på, hvordan de to præsidentkandidater vil forsøge at ramme kerne- og de mere sjældne svingvælgere samt issuevælgeren, er det fornuftigt at inddrage nogle teoretiske forklaringer om, hvad der får vælgere til at stemme, som de gør. I det følgende skitserer vi først en forklaring på partiet/kandidatens adfærd (hvorfor gør partiet/kandidaten, som de gør) og det er Anthony Downs' såkaldte medianvælgermodel. Dernæst forklarer vi tre teorier, der har fokus på vælgernes adfærd. Ved at inddrage begge perspektiver øges muligheden for at forstå og forklare både amerikanske partier/præsidentkandidater og de amerikanske vælgers adfærd.